

Sygn. akt I 1 C 18/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sek. sąd. Monika Welka

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2017 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **Międzyzakładowej Pracowniczej Kasy Zapomogowo Pożyczkowej przy Stoczni (...) S.A. w G.**

przeciwko: **J. S. (1)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. S. (1) na rzecz powoda Międzyzakładowej Pracowniczej Kasy Zapomogowo Pożyczkowej przy Stoczni (...) S.A. w G. kwotę 1.925 zł (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia pięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami za opóźnienie w wysokości odsetek ustawowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty; z tym ustaleniem, że w tym zakresie odpowiedzialność pozwanego J. S. (1) jest solidarna z odpowiedzialnością P. P. wynikającą z wydanego w niniejszej sprawie przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni nakazu zapłaty z dnia 17 października 2016 r. o sygn. akt I 1 Nc 3935/16;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.247 zł (jeden tysiąc dwieście czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu; z tym ustaleniem, że w tym zakresie do kwoty 924 zł 50 gr (dziewięćset dwadzieścia cztery złote 50/100) odpowiedzialność pozwanego J. S. (1) jest solidarna z odpowiedzialnością P. P. wynikającą z wydanego w niniejszej sprawie przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni nakazu zapłaty z dnia 17 października 2016 r. o sygn. akt I 1 Nc 3935/16.

UZASADNIENIE

Powód (...) Kasa Zapomogowo-Pożyczkowa przy Stoczni (...) S.A. w G. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych P. P. i J. S. (1) kwoty 1.925 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podał, iż dochodzona pozwem należność wynika z pożyczki udzielonej przez powoda pozwanemu P. P. na jego wniosek z dnia 14 października 2010 r., za której spłatę poręczył m.in. pozwany J. S. (1). Powód wskazał też, że pożyczka została udzielona w wysokości 9.000 zł, którą to kwotę, po doliczeniu do niej kwoty 1.500 zł, stanowiącej zaległe niespłacone zobowiązane pozwanego względem Międzyzakładowej Pracowniczej Kasy Zapomogowo-Pożyczkowej, pożyczkobiorca miał spłacić w 30 ratach, każda w wysokości po 350 zł. Podał też, że pożyczka została wyplacona w dniu 25 października 2010 r. oraz że pracodawca na poczet spłaty pożyczki potrącił z

wynagrodzenia P. P. 5 rat - każda po 350 zł, płatnych w listopadzie i grudniu 2010 roku oraz styczniu, lutym i marcu 2011 roku, co oznacza, że pożyczkobiorca dokonał łącznie spłaty kwoty 1.750 zł tytułem swojego zadłużenia wobec powoda. Na dzień wpłaty ostatniej raty całkowite zadłużenie pozwanego P. P. względem powoda wynosiło zatem 8.750 zł. Powód wskazał też, że wobec braku spłaty zadłużenia przez pozwanego P. P., skierował do poręczycieli M. S. oraz J. S. (1) - dłużników solidarnych z tytułu wierzytelności dochodzonej pozwem, pisma informujące o kwocie zadłużenia i wzywające do uregulowania należności, a następnie w związku z nieregulowaniem przez poręczycieli całej należności w dniu 7 grudnia 2015 r. skierował na ich adresy ostateczne wezwania do zapłaty. W konsekwencji w okresie do sierpnia do grudnia 2015 r. M. S. wpłacił na konto powoda - tytułem spłaty przedmiotowej pożyczki - łączną kwotę 1.925 zł. Niniejsza kwota została wpłacona w trzech częściach w następujący sposób: 400 zł w dniu 26 sierpnia 2015 r., 500 zł w dniu 15 września 2015 r. i 1.025 zł w dniu 16 grudnia 2015 r. Tym samym z tytułu przedmiotowej pożyczki do spłaty pozostała kwota 6.825 zł. Powód wyjaśnił też, że różnica w kwocie, o której mowa wyżej, a kwotą dochodzoną pozwem wynika z faktu, że pozwany P. P. zgromadził na rachunku Międzyzakładowej Pracowniczej Kasy Zapomogowo-Pożyczkowej, z tytułu wpłacanych wkładów, kwotę 4.900 zł. Zgodnie zaś z treścią §34 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1992 roku w sprawie pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych oraz spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych - w razie skreślenia z listy członka posiadającego zadłużenie, (...) ma prawo do pokrycia tego zadłużenia ze zgromadzonych przez dłużnika wkładów, z którego to uprawnienia powód w przedmiotowej sprawie skorzystał, dokonując potrącenia wierzytelności mu przysługującej w wysokości 6.825 zł z wierzytelnością o zwrot wkładów w wysokości 4.900 zł, przysługującej pozwanemu P. P.. Na skutek potrącenia obie wierzytelności uległy wzajemnemu umorzeniu do wysokości 4.900 zł, w konsekwencji czego niespłacona część pożyczki to odpowiada kwocie 1.925 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 17 października 2016 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Gdyni orzekł, iż pozwani powinni solidarnie zapłacić na rzecz powoda kwotę żadaną pozwem wraz z odsetkami od dnia 15 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty, a nadto koszty procesu w wysokości 924,50 zł.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, który został zaskarżony w całości, pozwany J. S. (1) zarzucił nieudowodnienie przez powoda żądania oraz nieważność pełnomocnictwa udzielonego pełnomocnikowi powoda. Uzasadniając swe stanowisko stwierdził, iż nie potwierdza żadnej z okoliczności wskazanych przez powoda oraz zaprzeczył by ktokolwiek kontaktował się z nim w dniu 12 czerwca 2015 r. Podniósł też, że nie dokonał uznania długu oraz wskazał że nie był świadom istnienia jakiegokolwiek zadłużenia względem powoda, gdyż w momencie zakończenia pracy u powoda w 2012 r. miał on obowiązek rozliczyć się względem powoda ze wszystkich swoich zobowiązań, w tym wypełnić kartę obiegową. Jak wskazał - nie był zaś wówczas informowany przez żadnego z przedstawicieli powoda o żadnym pozostałym do spłaty zadłużeniu, mimo że z pozwu wynika, że istniało ono od kwietnia 2011 r. Podniósł też, że zwrócono mu także wniesiony przez niego wkład do kasy pracowniczej, mimo że tak jak w przypadku dłużnika głównego powinien on być zaliczony na poczet spłaty rzekomo istniejącego już wtedy długu.

Wskazał nadto, że jest dla niego niezrozumiałym dlaczego powód uznał, że dokonana przez M. S. wpłata zwalnia go ze spłaty części pozostałego zadłużenia, skoro powód konsekwentnie twierdzi, że zobowiązanie poręczycieli jest solidarne.

Odnosząc się zaś do pełnomocnictwa udzielonego przez powoda radcy prawnemu podniósł, że zostało ono udzielone przez powoda do reprezentowania go w sprawach dotyczących zwrotu pożyczki udzielonej przez powoda P. P. na podstawie umowy zawartej w dniu 25 października 2010 r., zaś w aktach sprawy brak jest tej umowy. Z dokumentów wynikało bowiem, że decyzja o wypłacie została podjęta w dniu 18 października 2010 r. na skutek wniosku z dnia 14 października 2010 r., a zatem nie mogło chodzić o tę samą pożyczkę.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał żądanie pozwu w całości, szczegółowo uzasadniając swoje stanowisko.

W stosunku do pozwanego P. P. wydany w sprawie nakaz uprawomocnił się. Odpis nakazu zapłaty został odebrany w miejscu zamieszkania wskazanym przez powoda w pozwie przez dorosłego domownika pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 października 2010 r. pozwany P. P. zatrudniony w (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. wystąpił do Międzyzakładowej Pracowniczej Kasy Zapomogowo-Pożyczkowej przy Stoczni (...) S.A. z wnioskiem o udzielenie mu pożyczki w wysokości 9.000 zł. Pozwany zobowiązał się jednocześnie spłacać pożyczkę w ratach poprzez potrącanie kwot kolejnych rat z wynagrodzenia, zasiłku chorobowego i zasiłku wychowawczego wypłacanego mu przez pracodawcę. Pozwany we wniosku wskazał jako poręczycieli jego zobowiązania J. S. (1) i M. S., którzy w tym samym dokumencie, obejmującym wniosek pozwanego, złożyli oświadczenia o poręczeniu przedmiotowej pożyczki.

Zarząd (...) decyzją z dnia 18 października 2010 r. udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 9.000 zł. Zgodnie z postanowieniami decyzji spłata ww. pożyczki, po doliczeniu do niej kwoty 1.500 zł, stanowiącej zaległe niespłacone zobowiązane pozwanego względem Międzyzakładowej Pracowniczej Kasy Zapomogowo-Pożyczkowej, miała nastąpić w 30 ratach, każda w wysokości 350 zł. W dniu 25 października 2010 roku nastąpiła wypłata kwoty pożyczki w gotówce, którą pożyczkobiorca potwierdził własnoręcznym podpisem.

dowód: wniosek o udzielenie pożyczki z dnia 14.10.2010 r., zaświadczenie o wysokości wniesionych wkładów oraz niespłaconych zobowiązań z dnia 14.10.2010 r., decyzja Zarządu (...) z dnia 18.10.2010 r., potwierdzenie wypłaty pożyczki z dnia 25.10.2010 r. - k. 28; protokół Nr (...) z posiedzenia Zarządu (...) przy Stoczni (...) Spółce Akcyjnej z dnia 18.10.2010 r. - k. 29-30

Spłaty pożyczki pożyczkobiorca P. P. dokonywał poprzez potrącanie z jego wynagrodzenia przez pracodawcę kolejnych rat na poczet spłaty pożyczki. Takich potrąceń z wynagrodzenia P. P. było 5 - każde po 350 zł. Nastąpiły one w listopadzie i grudniu 2010 roku oraz styczniu, lutym i marcu 2011 roku. W konsekwencji na poczet spłaty zadłużenia pożyczkodawca dokonał łącznie spłaty w wysokości 1.750 zł.

Na dzień wpłaty ostatniej raty całkowite zadłużenie pozwanego P. P. względem powoda z tytułu spłaty przedmiotowej pożyczki wynosiło 8.750 zł.

dowód: zestawienie obrotów (...) za luty 2011 r. - k. 31 zeznania świadka J. K. - k. 110-111

Pożyczkobiorca P. P. mimo upływu terminów płatności kolejnych rat nie uregulował należności z tytułu udzielonej mu pożyczki.

Pismami z dnia 11 maja 2015 r. oraz 21 sierpnia 2015 r. powód skierował na adres pożyczkobiorcy wezwania do zapłaty. Kopie wezwania z dnia 11 maja 2015 r. zostały przesłane również do poręczycieli: M. S. oraz J. S. (1). Pozwany J. S. (2) odbiór tego zawiadomienia potwierdził własnoręcznie w dniu 14 maja 2015 r. Powód poprzez J. K. skontaktował się też wcześniej z pozwanym telefonicznie. Dopiero gdy pozwany przestał odbierać telefony od niego, nastąpił kontakt korespondencyjny.

Następnie w dniu 21 sierpnia 2015 r. oraz 7 grudnia 2015 r. (po ustaleniu nowego adresu pod którym przebywał pożyczkobiorca) powód skierował do niego ostateczne wezwanie do zapłaty.

dowód: wezwanie do zapłaty skierowane do P. P. z dnia 11.05.2015 r. wraz z potwierdzeniem nadania - k. 32 i 33; kopia wezwania do zapłaty z dnia 11.05.2015 r. skierowana do M. S. wraz z potwierdzeniem nadania - 34 i 35; kopia wezwania do zapłaty z dnia 11.05.2015 r. skierowana do J. S. (3) wraz z potwierdzeniem nadania i zpo przez pozwanego J. S. - k. 36 i 37; wezwanie do zapłaty skierowane do P. P. z dnia 21.08.2015 i 10.12.2015 r. wraz z potwierdzeniem nadania i zpo - k. 38-41; przesłuchanie pozwanego w charakterze strony - k. 111-112; zeznania świadka J. K. - k. 110-111

Wobec braku spłaty zadłużenia przez pozwanego P. P., powód skierował do poręczycieli M. S. oraz J. S. (1), jako dłużników solidarnych z tytułu wierzytelności dochodzonej pozwem, pisma informujące o kwocie zadłużenia i wzywające do uregulowania należności. W związku z nieuregulowaniem przez poręczycieli całej należności powód w

dniu 7 grudnia 2015 r. skierował na ich adresy ostateczne wezwania do zapłaty. Przesyłka kierowana do pozwanego została doręczona przez Poczta Polską w dniu 14 grudnia 2015 r.

dowód: pismo skierowane do J. S. (1) z dnia 20.08.2015 r. (z omyłkowo wskazanym imieniem: M. - k. 42, pismo skierowane do M. S. z dnia 20.08.2015 r. - k. 43; ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty skierowane do J. S. (1) z dnia 10.12.2015 r. wraz z potwierdzeniem nadania - k. 44 i 45 oraz ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty skierowane do M. S. z dnia 10.12.2015 r. wraz z potwierdzeniem nadania - k. 46 i 47; przesłuchanie pozwanego w charakterze strony - k. 111-112; zeznania świadka J. K. - k. 110-111; wydruk z systemu internetowego Poczty Polskiej dot. przesyłki nr (...)

W okresie do sierpnia do grudnia 2015 r. M. S. wpłacił na konto Międzyzakładowej Pracowniczej Kasy Zapomogowo-Pożyczkowej, tytułem spłaty przedmiotowej pożyczki, łączną kwotę 1.925 zł. Niniejsza kwota została wpłacona w trzech częściach w następujący sposób: 400 zł w dniu 26 sierpnia 2015 r., 500 zł w dniu 15 września 2015 r., 1.025 zł w dniu 16 grudnia 2015 r.

dowód: potwierdzenie wykonanych operacji bankowych - k. 21

Pożyczkobiorca P. P. zgromadził na rachunku Międzyzakładowej Pracowniczej Kasy Zapomogowo-Pożyczkowej, z tytułu wpłacanych wkładów, kwotę 4.900 zł. Do wysokości tego wkładu powód dokonał potrącenia przysługującej mu wobec P. P. wierzytelności o zwrot udzielonej pożyczki.

dowód: zeznania świadka J. K. - k. 110-111

Pożyczkobiorca P. P. porzucił pracę w zatrudniającym go podmiocie w 2011 r. O fakcie tym pozwany J. S. (2) dowiedział się dopiero w maju 2015 r. podczas telefonicznej rozmowy z J. K., pełniącym wówczas funkcję Przewodniczącego Międzyzakładowej Pracowniczej Kasy Zapomogowo-Pożyczkowej przy Stoczni (...) S.A. w G.. Sam pozwany nie dowiadywał się wcześniej, czy pożyczka za której spłatę poręczył została spłacona. Nie pytał też o to księgową powodowej Kasy, gdy przed przejściem na emeryturę w 2012 r. wypełniał "obiegówkę". On sam otrzymał odprawę emerytalną oraz zwrot wkładu zgromadzonego w powodowej Kasie.

dowód: przesłuchanie pozwanego w charakterze strony - k. 111-112; zeznania świadka J. K. - k. 110-111

Sąd zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zeznań świadka J. K. oraz dokumentów zgromadzonych w sprawie, których autentyczność nie budziła w ocenie Sądu żadnych wątpliwości, albowiem przedłożone przez powoda dokumenty zostały złożone do akt sprawy w odpisach poświadczonych za zgodność z oryginałami przez reprezentującego powoda radcę prawnego. Zeznania świadka J. K. Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Były one bowiem logiczne i spójne z treścią zgromadzonej w sprawie dokumentacji. Również zeznania złożone przez pozwanego słuchanego w charakterze strony - co do podawanych przez niego faktów - w przeważającej części Sąd uznał za wiarygodne. Co do faktu dokonanego przez pozwanego poręczenia za P. P. oraz nie dokonania przez niego spłaty całości zadłużenia, jak też nie dokonania żadnej wpłaty przez samego pozwanego były one bowiem spójne nie tylko ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami, ale także stanowiskiem strony powodowej. Jedynie w części, w której pozwany wskazywał, iż w obiegówce otrzymał wpis, iż jest on z kasą rozliczony, co zdaniem pozwanego dowodziło tego, że nie jest dłużny powodowi - zeznania pozwanego Sąd ocenił jako niewiarygodne, z uwagi na fakt, iż nie były one poparte żadnymi innymi dowodami, w tym w szczególności dokumentem, na którego treść powoływał się pozwany. Dokumentu tego pozwany w toku sprawy nie złożył, mimo iż to jego, jako stronę z treści tego dokumentu wyciągającą korzystne dla siebie skutki procesowe, obciążał ciężar dowodu istnienia tego dokumentu i jego treści, a jednocześnie zarówno wraz z zawiadomieniem o terminie pierwszego posiedzenia w sprawie oraz na samej rozprawie w dniu 30 maja 2017 r. pozwany został pouczony m.in. o treści art. 6 kc. Równocześnie Sąd miał na uwadze, że z zeznań świadka J. K. wynikało zaś, że podczas wypełniania wskazanej przez pozwanego obiegówki okoliczność posiadania zadłużenia

przez pożyczkobiorcę, którego spłatę poręczył pracownik uzupełniający obiegówkę nie jest weryfikowana oraz że taki pracownik jest sprawdzany jedynie w zakresie tego, czy posiada on własną niespłaconą pożyczkę.

Mając na względzie zebrany materiał dowodowy oraz okoliczności niniejszej sprawy Sąd uznał, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Rozstrzygając w powyższy sposób Sąd miał na względzie, iż zgodnie z art. 720 §1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Art. 876 §1 kc stanowi zaś, że przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał.

W sprawie wykazane zaś zostało przez powoda, że pożyczkobiorca nie dokonał w całości spłaty udzielonej mu pożyczki, za której spłatę poręczył pozwany. Po zaliczeniu na poczet jej spłaty potrąceń dokonanych przez pracodawcę z wynagrodzenia uzyskanego przez pożyczkobiorcę oraz przez powoda z przysługującym pożyczkobiorcy do zwrotu wkładem zgromadzonym w powodowej Kasie - do spłaty pozostała suma 3.850 zł, z której połowę wpłacił drugi z poręczycieli, tj. M. S.. Pozostała część, tj. kwota 1.925 zł do dnia zamknięcia rozprawy pozostała niespłacona. W tym miejscu wskazać należy, że ustalając iż z pobranych przez pracodawcę z wynagrodzenia pożyczkobiorcy pięciu rat po 350 zł każda jedynie kwota 250 zł podlegała zaliczeniu na poczet zadłużenia z tytułu spłaty pożyczki poręczonej przez pozwanego J. S. (1) Sąd uwzględnił regulację art. 451 §3 kc, który stanowi, iż w braku oświadczenia dłużnika lub wierzyciela spełnione świadczenie zalicza się przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów wymagalnych - na poczet najdawniej wymagalnego. Ponieważ w dacie udzielenia przedmiotowej pożyczki pożyczkobiorca posiadał względem powoda zaległe niespłacone zobowiązane w wysokości 1.500 zł, to tym samym skutecznie dokonał on zarachowania omawianych wpłat najpierw na poczet tego wcześniejszego zadłużenia. Sąd zasadnie twierdził obecnie, że po dokonaniu przez M. S. wpłaty w łącznej wysokości 1.925 zł i zaliczeniu na poczet spłaty pożyczki wkładu pożyczkobiorcy w wysokości 4.900 zł nadal nie spłacona pozostawała pożyczka w części odpowiadającej kwocie 1.925 zł.

Skoro więc pozwany za spłatę zadłużenia wynikającego z przedmiotowej pożyczki poręczył (na wypadek nie dokonania tego przez pożyczkobiorcę) i skoro w całości taka spłata nie nastąpiła, to skutecznie, zdaniem Sądu, z roszczeniem zawartym w pozwie powód wystąpił przeciwko pozwanemu.

Zarzuty zgłoszone przez pozwanego były zaś chybione. Trafnie bowiem powód podawał, iż bezzasadnie pozwany podnosił, jakoby powód nie informował go o zadłużeniu P. P. skoro nie tylko kopie wezwania do zapłaty skierowanego do P. P. zostały przesłane do wiadomości obu poręczycieli, w tym też do pozwanego J. S. (1), ale też J. K. telefonicznie skontaktował się z pozwanym, a nadto zostało skierowane do pozwanego w dniu 20 sierpnia 2015 r. pismo, w którym wskazana została nie tylko wysokość świadczenia, którego spełnienia domagał się powód, ale także wszelkie niezbędne dane potrzebne do wykonania zapłaty na rzecz powoda. Następnie, wobec braku reakcji ze strony pozwanego J. S. (1), powód skierował do niego w dniu 10 grudnia 2015 r. ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty, które zostało pozwanemu J. S. (1) doręczone, co potwierdza wydruk z systemu internetowego Poczty Polskiej. Fakt, iż o istnieniu tego zadłużenia pozwany dowiedział się od powoda dopiero w roku 2015 r., a nie zaraz po powstaniu zaległości w spłacie raty pożyczki nie miało znaczenia dla odpowiedzialności pozwanego, jako poręczyciela, za zapłatę niespłaconego z tego tytułu zadłużenia. Zwłoka wierzyciela w zawiadomieniu poręczyciela o opóźnieniu się dłużnika ze spełnieniem świadczenia nie przekreśla bowiem, w oparciu o art. 880 kc, obowiązku poręczyciela w spełnieniu tego świadczenia. Wykonanie z opóźnieniem przewidzianego w art. 880 kc obowiązku niezwłocznego zawiadomienia poręczyciela o opóźnieniu się przez dłużnika ze spełnieniem świadczenia, może bowiem jedynie spowodować ewentualne powstanie po stronie wierzyciela odpowiedzialności za szkodę poniesioną przez poręczyciela, który spłacił dług pożyczkobiorcy (za którą można uznać np. utratę możliwości zaspokojenia roszczenia poręczyciela z majątku dłużnika lub uiszczenie nienależnych odsetek), jednak jedynie wówczas jeśli zostanie ustalone istnienie związku przyczynowego między opóźnieniem w powiadomieniu a np. zapłatą odsetek. (por. wyrok Izby Cywilnej SN z dnia 04.11.2005 r., wydany w sprawie V CK 301/05 oraz wyrok Izby Cywilnej SN z dnia 10.10.2003, wydany w sprawie

II CK 84/02). W toku niniejszego procesu takiej szkody pozwany jednakże nie wykazał, ani nie zgłosił jej do potrącenia, co na obecnym etapie postępowania byłoby nawet o tyle niemożliwe, że pozwany w ogóle jeszcze w żadnym zakresie długu P. P. nie spłacił; zaś odsetki, których zapłaty dochodził od niego powód zostały zażądane od dnia następnego po dacie doręczenia pozwanemu przedsądowego wezwania do zapłaty.

Podobnie, w zakresie istnienia odpowiedzialności pozwanego za spłatę długu, którego wykonanie poręczył, bez znaczenia pozostawała okoliczność, iż powód zwrócił mu cały wkład wniesiony przez niego do kasy zapomogowo-pożyczkowej i nie pokrył z niego zadłużenia pozwanego P. P.. Przepis §36 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1992 r. w sprawie pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych oraz spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych w zakładach pracy, stanowi bowiem, że: „W razie zwłoki w spłacie zadłużenia wobec (...), należy wezwać dłużnika na piśmie do uregulowania należności, wyznaczając termin spłaty. Kopię tego wezwania należy doręczyć poręczycielom. W razie nie dokonania wpłaty przez dłużnika w wyznaczonym terminie, zarząd (...) ma prawo pokryć to zadłużenie z wkładów poręczycieli.”. Norma ta statuuje zatem jedynie możliwość, a nie obowiązek dokonania pokrycia zadłużenia z wkładów poręczycieli. W związku z powyższym zasadnie powód podnosił, iż nie był zobowiązany do potrącenia zadłużenia P. P. ze zwróconego pozwanemu J. S. (3) wkładu, a fakt braku skorzystania przez powoda z tej możliwości nie wpływał w żaden sposób na istnienie odpowiedzialności pozwanego za zapłatę zadłużenia pożyczkobiorcy.

W ocenie Sądu niecelnie pozwany zarzucał także nienależyte umocowanie pełnomocnika procesowego reprezentującego powoda w niniejszym postępowaniu (określone przez pozwanego jako nieważność pełnomocnictwa). W tym zakresie w całości Sąd podzielił argumentacją przytoczoną w odpowiedzi na sprzeciw pozwanego. Zasadnie bowiem strona powodowa wskazywała, iż wykładania pełnomocnictwa, jak każdego oświadczenia woli, winna być dokonywana stosownie do zasad wynikających z art. 65 §1 kc. Biorąc zaś pod uwagę treść udzielonego pełnomocnictwa zarówno dla J. K., B. S. i K. K. z dnia 7 grudnia 2015 roku (k. 27 akt spawy) oraz pełnomocnictwa dla występującego w niniejszej sprawie pełnomocnika procesowego (k. 22), uznać należało, że zakres umocowania w obu przypadkach nie pozostawiał żadnych wątpliwości, albowiem upoważniał on do działania na rzecz powoda przed sądami powszechnymi w konkretnie oznaczonej sprawie, z tytułu udzielonej przez powoda pożyczki pozwanemu P. P.. Okoliczność, iż umowa pożyczki wskazana w treści przedmiotowych pełnomocnictw została skonkretyzowana w ten sposób, iż data jej zawarcia odpowiadała dacie wypłaty pożyczki pozwanemu P. P., który w dniu 25 października 2010 r. pokwitował jej odbiór - z uwagi na niezaprzeczoną przez pozwanego okoliczność, iż pomiędzy powodem oraz pozwanym P. P. w 2010 r. zawarta została tylko jedna umowa pożyczki, a jednocześnie przy uwzględnieniu faktu, iż załączony do pozwu dokument obejmujący „wniosek o udzielenie pożyczki z dnia 14.10.2010 r., zaświadczenie o wysokości wniesionych wkładów oraz niespłaconych zobowiązań z dnia 14.10.2010 r., decyzję Zarządu (...) z dnia 18.10.2010 r. i potwierdzenie wypłaty pożyczki z dnia 25.10.2010 r.” został spisany na jednej karcie - w opinii Sądu nie pozostawiała żadnych wątpliwości co do tego, że określona w treści pełnomocnictwa procesowego umowa pożyczki z dnia 25 października 2010 r. dotyczyła i była tożsamą z tą, o którą w dniu 14 października 2010 r. wnioskował P. P. i która została mu przyznana decyzją Zarządu (...) z dnia 18 października 2010 r., a następnie w dniu 25 października 2015 r. wypłacona.

Przeciwko zasadności powództwa nie mogła też przemawiać okoliczność, iż powód nie pozwał w zakresie niniejszego postępowania drugiego z poręczycieli, tj. M. S., skoro jak słusznie zauważył sam pozwany - odpowiedzialność dłużnika głównego oraz poręczycieli jest odpowiedzialnością solidarną. Zgodnie z art. 366 §1 kc: „kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników).” Powyższe oznacza zatem, że to wierzyciel, a w tym wypadku powód, dokonuje wyboru, od których z dłużników będzie dochodził swojego roszczenia. Przy czym niewątpliwie, nie bez znaczenia dla przedmiotowej sprawy była wskazywana przez powoda okoliczność, iż drugi z poręczycieli, tj. M. S. uiszczył na rzecz powoda kwotę w wysokości 1.925 zł, odpowiadającą połowie pozostałego do spłaty zadłużenia pozwanego P. P.. Stąd też przyjąć należało, za powodem, iż nie pozywając w zakresie niniejszego postępowania poręczyciela M. S. kierował się on względami słuszności.

W tym stanie rzeczy, z uwagi na fakt, iż pozwany J. S. (1) nie wykazał żadnych okoliczności, które dowodziłyby nieistnienia jego zobowiązania z tytułu poręczonej przez niego umowy pożyczki, a jednocześnie wobec uznania, iż podniesiona przez niego argumentacja w przedmiocie nieudowodnienia przez powoda swojego roszczenia nie znalazła odzwierciedlenia w zebranych w niniejszej sprawie materiale dowodowym - Sąd w pkt. I wyroku uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.925 zł wraz z żądanymi odsetkami. Orzeczenie wydano na podstawie art. 720 kc w zw. z art. 876 §1 kc i art. 881 kc w zw. z art. 481 §1 i 2 kc.

W konsekwencji pozwany, jako strona przegrywająca, na podstawie art. 98 §1 kpc w zw. art. 99 kpc i art. 108 kpc został obciążony obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda kosztów procesu, na który składał się zwrot koszt zastępstwa procesowego, który został ustalony w kwocie 1.200 zł, tj. w wysokości minimalnej stawki określonej w §2 pkt. 3 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu, tj. w kwietniu 2016 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804). Na kwotę zasądzonych na rzecz pozwanego kosztów procesu składała się także kwota 17 zł przyznana tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez pozwanego w związku z uiszczeniem opłaty skarbowej od złożonego do akt sprawy dokumentu pełnomocnictwa procesowego.

Jednocześnie, do wysokości należności zasądzonych w wydanym w sprawie nakazie zapłaty Sąd ustalił, iż odpowiedzialność pozwanego J. S. (2) jest solidarna z odpowiedzialnością pozwanego P. P. wynikającą z tego nakazu.